

Velká radost

María Luisa Zoia z Peru je matkou třech dětí. Dvě z nich jsou členy Opus Dei. Jako křesťanská matka děkuje Bohu za tento dar. V interview vypráví, co pro její rodinu znamenal kontakt s Opus Dei.

29.04.2010

Jak jste poznala Opus Dei?

Přes moji švagrovou. Měla sousedku - je to už hodně let, když jsme ještě byly obě mladými dívkami -, která požádala o přijetí do Opus Dei jako

numerářka a potm bydlela v Římě. Roky ubíhaly a jednoho dne se s ní setkala. Švagrová už byla vdaná a měla malou dcerku a syna. Její přítelkyně jí vyprávěla o jednom klubu pro mladší dívky. Dívky se učily trochu katechismu a zabývaly se i dalšími činnostmi. Moje dcera Monika byla téměř stejně stará jako Daniela, moje neteř. A tak začaly společně navštěvovat klub Altea.

Co vám dala tato formační setkání?

Poznala jsem sympatické lidi, které mám moc ráda. Někteří z nich jsou supernumerářky a numerářky.

Moc mi to pomáhalo v duchovní i náboženské formaci a také v mém osobnostním růstu. Naučila jsem se bojovat s mými chybami, usilovat o pokrok ve vztahu k Bohu i k druhým lidem, milovat své bližní takové, jací jsou, a snažit se je pochopit, protože všichni jsme Božími dětmi.

Uvědomuji si, že bez Boha nemohu nic, že mám víru a důvěru, že Bůh pro nás vybírá cestu, která je tou nejlepší cestou.

Jak se konkretizoval tento duch ve vaší rodině?

Robert a já máme tři děti. Každé je jiné a každé je pro nás jedinečné: nejstarší je Robert, druhá je Monika a třetí Gabriela. Duch Opus Dei nás vede k tomu, že své děti vychováváme co nejlépe, náročně a v křesťanském duchu. Můj manžel a já se vždy dobře doplňujeme, já jsem více impulzivnější a on je spíše klidnější.

Jaké ctnosti podporujete u svých dětí?

Snažíme se je vychovávat jako zodpovědné a poslušné lidi. Zodpovědné ve studiu, ve věrnosti ke svým přátelům, ve ctnostech jako je upřímnost, pořádek, čestnost atd.

Každý den jsme dbali na drobné věci jako je ustlat si postel před odchodem do školy, odkládat věci na své místo, věnovat se studiu a teprve potom si hrát a dívat se na televizi atd.

Také jsme je vedli k tomu, aby neplýtvaly věcmi. Když se jim mělo koupit nějaké oblečení nebo potřeby do školy, udělali jsem revizi toho, co mají a toho, co jim chybí. Totéž s hračkami - nekupovali jsme hned tu první, která byla po ruce, ale počkali jsme na vhodnou příležitost pro tento dárek: narozeniny nebo Vánoce.

Učili jsme je, aby se o své věci staraly, a aby děkovaly Bohu za všechno, co jiné, chudší děti, nemohly mít. Tak se učily odpoutávat se od věcí, které měly rády a které byly ještě zachovalé.

Jak si organizovaly svůj čas?

Vedli jsme děti k tomu, aby byly ve studiu i sportu cílevědomé. Nedělali jsme ale žádnou vědu z toho, když těchto cílů nedosáhly. Jen jsme je motivovali k tomu, aby jejich snaha byla v souladu s jejich zájmy a schopnostmi. Všechny děti se učily hrát na nějaký hudební nástroj, pomáhalo jim to vyplnit jejich volný čas. Také chodily plavat. Monika a Gabi hrály na škole softball. Mám pěkné vzpomínky na to, když jsme jim my matky dělali branky při školních soutěžích.

Snažili jsem se o to, aby měly slušnou zábavu v rodině, např. kempink na pláži s mými sourozenci a synovci. V mém příbuzenstvu jsou úzké vztahy a rádi se často scházíme. Také máme štěstí, že jsme obklopeni dobrými přáteli.

Když děti dospívaly, vedli jsme je ke svobodě v zodpovědnosti. Ne všechno bylo dokonalé, děti se praly,

někdy nás pořádně vytočily nebo například přinesly nějakou poznámku ze školy, kterou jsem jim museli podepsat, ale všechno bylo v rámci normálu.

Ostatní členové vaší rodiny jsou v Opus Dei?

Ano, můj manžel je spolupracovník a nejstarší syn Robert a dcera Monika jsou numeráři. Také mí bratři a matka znají lidi z Díla.

Dcera Monika je už 13 let v Polsku. V roce 1996 ji současný prelát Opus Dei, mons. Javier Echevarría, navrhl možnost jít do Polska, kde práce Opus Dei začala v roce 1990, po pádu berlínské zdi.

Potřebovali odborníka v administrativě, který měl mít na starosti správu domů Opus Dei. Když nám Monika vyprávěla o tom, že může jít do Polska, řekla: „Modlila

jsem se, přemýšlela jsem a
odpověděla jsem ano.“

Od té doby je jejím zaměstnáním
administrace některých center Opus
Dei. Její prací je také vnitřní
vybavení těchto domů, tj. jejich
údržba nebo výzdoba. Proto zná
všechny bleší trhy ve Varšavě.
Pracuje hodně, baví ji to a je šťastná.
Umí dobře polsky, zvykla si na klima
i lidi atd.

Nejstarší syn Robert ukončil
univerzitní studia elektromechaniky
na univerzitě v Piura. Žije v Limě a
pracuje na této univerzitě v
Akademické radě. Také je ve vedení
školy pro manažerská studia PAD
této univerzity.

Do centra Opus Dei přišel poprvé,
když už chodil na univerzitu. Jeho,
jakož i mé dcery, jsem nabádala, aby
se účastnil formací, ale nikdy se mi to
nepodařilo. Až ho jednoho dne
pozvali. Právě v té době dokončil

zkoušky a jak to u Boha chodí, tuto příležitost využil. Bylo mu 18 let a od této doby už nikdy nepřestal. Byla to milost, něco objevil, jen Bůh a on o tom ví.

Co pro vás znamená mít děti v Opus Dei?

Mít děti jako numeráře je velká radost nejenom pro mě, ale také pro mého manžela. Po všechny ty roky vidíme, že jsou šťastní, vyzrálí a víme, že se na ně můžeme vždy spolehnout. Zdá se mi důležité připomenout, že vůbec nezměnili svůj způsob života, jsou stále stejní. Uvědomujeme si, že povolání je nadpřirozené rozhodnutí, protože my jsme neudělali nic zvláštního, abychom si tento dar zasloužili.

Někdy je nám trochu líto, že nebudeme mít více vnoučat a tedy více lidí kolem sebe v každodenním životě, nicméně lidé z Díla nám toto nahrazují jako opravdová rodina.

Můžeme se účastnit jejich projektů a apoštolských děl a to nás uspokojuje.

Jak se dále stýkáte se svými dětmi?

Vždy se na ně těšíme a snažíme se, aby i ony byly v kontaktu s námi. Když si telefonujeme s Monikou, která je v Polsku, hned jí vyprávíme novinky. Mezi sebou mají kontakt přes e-mail.

Jsme zvědaví na to, co je u nich nového, povzbuzujeme je a pomáháme jim jak můžeme, jsme rádi, když nám o sobě něco řeknou, a také jim pomáháme řešit jejich problémy. Ví, že se na nás mohou spolehnout. Gabriela je už téměř šest let vdaná a jejího zete Carlose jsme si moc oblíbili. Mají jedno dítě, vnuka Lukáše, ze kterého já a můj manžel máme velkou radost. Právě mu byly tři roky.

Dcera Gabriela je šéfkuchařkou se specializací v cukrářství. Studia

začala v Limě a potom pokračovala ve Francii. V současné době pracuje v restauraci Miraflores. Má velmi náročnou práci co se týče pracovní doby. Když nás přijde navštívit, snažíme se jí pohlídat vnuka, aby si mohla trochu odpočinout.

Všechny tři jsou výborné děti. Proto máme zač děkovat Bohu, kromě jiného i za to, že jsou v Opus Dei.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/velka-radost/> (01.03.2026)